

Вікторія КОЧУБЕЙ,*orcid.org/0000-0003-0015-6884*

кандидат філологічних наук, доцент,

доцент кафедри германських мов, зарубіжної літератури та методик їхнього навчання

Центральноукраїнського державного університету імені Володимира Винниченка

(Кропивницький, Україна) *vikochubei@ukr.net***ДИДАКТИЧНІ АСПЕКТИ СКЛАДОПОДІЛУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ**

Стаття присвячена опису правил складоподілу в англійській мові та поясненню ролі, яку відіграє склад в процесі навчання англійської мови. Розуміння правил складоподілу важливе, оскільки оволодіння правильним ритмом базується на усвідомленні поняття склад. Ті, хто вивчає англійську мову, часто можуть відчувати труднощі з визначенням, де саме закінчується склад і починається інший, особливо в багатоскладових словах. Усвідомлення закономірностей складоподілу та розуміння того, як утворюються склади, є важливим практичним вмінням. Метою цієї статті є опис дидактичних особливостей складу як одиниці мовлення. В англійській мові склад може бути утворений комбінацією голосного з приголосним (VC) або комбінацією приголосного з сонорним (CS). В англійській мові виділяють 23 типи складів, тому повністю уніфікувати процес розділення слова на склади неможливо. Правила складоподілу залежать від фонотактичних особливостей мови. Основним принципом складоподілу є фонотактичне обмеження, або принцип «максимального початку» (Maximal Onset). Не всі сучасні онлайн словники вміщують інформацію про складоподіл. Зокрема в Oxford Learner's Dictionary складоподіл не відображений, тоді як в Cambridge English Dictionary та Meriam-Webster Dictionary вказано, як слово ділиться на фонетичні склади, в останньому словнику також розміщені варіанти поділу слова на орфографічні склади. В зазначених словниках зафіксовано різні варіанти поділу слова на фонетичні склади, що можна пояснити відмінностями між британською та американською вимовою, а також співіснуванням кількох варіантів складоподілу деяких слів. Усвідомлення поняття складу важливе на ранніх етапах вивчення мови, коли відбувається засвоєння правил читання, які в англійській мові безпосередньо пов'язані з типом складу. Орфографічні правила англійської мови формувались внаслідок дії низки факторів, тому засвоєння учнями базових закономірностей побудови складу, звуко-буквених відповідностей на початкових етапах вивчення мови є запорукою того, що учні зможуть читати навіть незнайомі слова, вимова яких відповідає базовим правилам, безпомилково. Засвоївши основні правила читання та набувши базові вміння складоподілу, мовці зможуть правильно сегментувати як окремі складні слова, так і речення, що покращує не тільки артикуляційні та перцептивні навички, а й вміння розуміти усні та письмові тексти.

Ключові слова: склад, складоподіл, типи складів, дидактичні особливості, фонотактичне обмеження, сегментація усного мовлення.

Viktoriia KOCHUBEI,*orcid.org/0000-0003-0015-6884*

Candidate of Philological Sciences, Associate Professor,

Associate Professor at the Department of Germanic languages, World Literature and Teaching Methodology

Volodymyr Vynnychenko Central Ukrainian State University

(Kropyvnytskyi, Ukraine) *vikochubei@ukr.net***DIDACTIC ASPECTS OF ENGLISH SYLLABLE DIVISION**

The article focuses on describing the rules of syllable division in English and explaining the role that syllables play in the process of learning English. Understanding the rules of syllable division is important because mastering correct rhythm is based on understanding the concept of a syllable. Learners of English may find it difficult to determine where one syllable ends and another begins, especially in multi-syllable words. Awareness of syllable formation and syllable division patterns is an important practical skill. The purpose of this article is to describe the didactic features of the syllable as a unit of speech. In English a syllable can be formed by a combination of a vowel and a consonant (VC) or a combination of a consonant and a sonorant (CS). There are 23 types of syllables in the English language, so it is impossible to completely unify the process of dividing a word into syllables. Syllable division rules depend on the phonotactic peculiarities of the language. The basic principle of syllable division is phonotactic constraint, or the principle of "maximum onset". Not all modern online dictionaries contain information about syllable division. In particular, the Oxford Learner's Dictionary does not display syllable division, while the Cambridge English Dictionary and Meriam-Webster Dictionary indicate how a word is divided into phonetic syllables, the latter dictionary also provides options for dividing a word into orthographic syllables. The abovementioned dictionaries record different variants of dividing a word into phonetic syllables, which

can be explained by the differences between British and American pronunciation, as well as the coexistence of several variants of syllabification of some words. Understanding the concept of a syllable is important at the early stages of English language learning, when reading rules are learnt, which are directly related to the type of syllable. The spelling rules of the English language were formed under the influence of a number of factors, therefore acquiring basic laws of syllable formation and sound-letter correspondences at the initial stages of learning the language will enable students to correctly read unfamiliar words, the pronunciation of which corresponds to the basic rules. By acquiring the basic rules of reading and syllabification, speakers will be able to correctly segment both complex words and sentences, which improves not only articulation and perceptual skills, but also the ability to understand oral and written texts.

Key words: syllable, syllable division, types of syllables, didactic peculiarities, phonotactic constraint, oral speech segmentation.

Постановка проблеми. Звукову будову мови традиційно визначають як ієрархічну структуру, яка складається із сегментного рівня, складової та акцентуаційної підсистем і просодичного рівня (Parashchuk, 2009). Голосні та приголосні поєднуються між собою та утворюють склади. У філологічній науці немає єдиного визначення складу, хоча на побутовому рівні мовці зазвичай можуть визначити, скільки складів має слово. Пояснюючи вимову слова, яке складається більш ніж з одного складу, вчитель спирається на поняття склад. Опановуючи правила акцентуації, ми використовуємо поняття наголошений склад. Просодичні характеристики мовлення, серед яких ключову роль відіграє ритм, охоплюють чергування наголошених і ненаголошених складів. Вміння ділити на склади інколи вважають інтуїтивним, але при вивченні іноземної мови стає зрозумілим, що правила, які ми застосовуємо в рідній мові, можуть відрізнятися від іноземної вимови.

Розуміння правил складоподілу в англійській мові важливе, оскільки оволодіння правильним ритмом базується на усвідомленні поняття склад. Навчаючи англійській вимові, вчителі пояснюють, як правильно вимовити висловлювання, поділяючи їх на інтонаційні групи (chunks), кожна з яких має один склад, при вимові якого відбувається зміна мовленнєвої мелодики. Ті, хто вивчає англійську, часто можуть відчувати труднощі з визначенням, де саме закінчується склад і починається інший, особливо в багатоскладових словах. Усвідомлення закономірностей складоподілу та розуміння того, як утворюються склади, є важливим практичним вмінням.

Аналіз досліджень. Ключові поняття складотвору описано в таких працях з фонетики та фонології, як “Gimson’s Pronunciation of English” (Gimson, Cruttenden, 1994), “An Introduction to English Phonology” (McMahon, 2003), “English Phonetics and Phonology” (Roach, 2009), а також в “The Cambridge Encyclopedia of the English Language” (Crystal, 2002). Структурі складу як елементу фонетичної будови мови присвячено роботу Ребеки Трейман “The Internal Structure of

the Syllable” (Treiman, 1989). В дослідженні “Role of the Syllable in the Processing of Spoken English: Evidence of the Nonword Comparison Task” (Bruck, Treiman, Caravolas, 1995) було експериментально доведено роль складу як одиниці сприйняття. Проте в сучасній науці досі бракує робіт, присвячених практичним аспектам складоподілу в процесі навчання англійської мови.

Метою цієї статті є опис дидактичних особливостей складу як одиниці мовлення, під якими ми розуміємо з’ясування правил складоподілу в англійській мові та пояснення ролі, яку відіграє склад в процесі навчання англійської мови.

Виклад основного матеріалу. Незважаючи на те, що роль складу у ритмічній структурі мовлення є ключовою, його лінгвістичний статус не визначений остаточно, оскільки залежить від конкретної мови. Звукові ланцюжки в більшості мов світу діляться на склади (Кочерган, 2006: 125), і склад є фонетичною, а не змістовою одиницею (там само). Є мови, наприклад в’єтнамська, де склад збігається з морфемою, але в більшості мов склад не має власного значення, хоча і може в деяких випадках дорівнювати морфемі, напр. *reread* /,ri:’ri:d/, або навіть слову *I* /aɪ/.

Д. Кристал визначає склад як комбінацію голосних і приголосних (Crystal, 2002: 246). В «Словнику фонетичних термінів» А.А. Калити та Л.І. Тараненко під складом розуміють найменшу одиницю, яку можна виділити із звукового континууму (Kalyta, Taranenko, 2010: 168). Фонетичний склад відрізняється від орфографічного складу. В «Сучасному лінгвістичному словнику» А. Загнітко визначено, що склад є «звуком чи комплексом звуків, що вимовляються одним поштовхом видихуваного повітря, це мінімальна ритмічна одиниця членування звукового мовленнєвого потоку на цілісні відрізки, що не пов’язана зі значенням і яка складається з максимально звучного звука та прилеглих до нього менш звучних звуків» (Загнітко, 2020: 708).

Склад вважають найменшою артикуляційною одиницею (Parashchuk 2005), хоча не всі вчені згодні з цим твердженням. В статті М. Брук, Р. Трейман та

М. Караволас “Role of the Syllable in the Processing of Spoken English: Evidence of the Nonword Comparison Task” підкреслюється той факт, що сприйняття усного мовлення залежить від мови. Якщо порівнювати англійську мову із французькою, можна помітити, що роль складу в сприйнятті французької мови набагато більше, ніж в англійській, що зумовлено відмінностями в ритмічній організації англійського та французького мовлення. Дослідження було проведено для перевірки валідності твердження про те, що носії французької мови здатні швидше виділити сегменти усного мовлення, ніж носії англійської мови (Bruck, Treiman, Caravolas, 1995: 369). В статті наведені декілька можливих причин. Перш за все, англійський складоподіл не ґрунтується на однозначних правилах, на відміну від французької мови. Крім того, мови мають різні стратегії сегментації усного мовлення: у французькій мові більшість складів мають структуру CV (приголосний і голосний), тоді як в англійській мові існують багато варіантів типів складів. Ще однією причиною відмінності у сприйнятті та сегментації звукового потоку в двох мовах є різні типи наголосу: у французькій мові наголос фіксований, наголошений склад завжди останній в слові, тоді як в англійській мові наголос вільний, наголошений склад не прив'язаний до певної позиції в словах.

Складоутворюючим компонентом складу є голосний, який може комбінуватись з одним чи декількома приголосними. В англійській мові склад може біти утворений комбінацією голосного з приголосним (VC) або комбінацією приголосного з сонорним (CS). До сонорних звуків, які можуть утворювати склади, належать носові – /n, /l, m/, як наприклад у словах *bottle* /'bɒt.(ə)l/, *rhythm* /'rɪð.(ə)m/, *button* /'bʌt.(ə)n/, де сонорному звуку передують приголосний. Якщо вимовляти такі слова повільно, то в них між приголосним і сонорним з'являється голосний, але в зв'язному мовленні при звичайному темпі голосний не вимовляється і сонорні звуки виконують складотворну функцію. Складотворним може також бути приголосний /r/ в варіантах англійської мови з ерною вимовою (rhotic accents), як наприклад, загальноамериканська вимова (General American).

Склади в англійській мові мають власну структуру і утворюються за певними правилами. Обов'язковим елементом складу є його ядро (під) (nucleus, peak), яке може супроводжуватись приголосними на початку складу onset і приголосними в кінці складу, після ядра – coda (Kalyta, Taranenko, 2010: 168; McMahon, 2002: 105). Під складу (peak) та його закінчення (coda) часто об'єднують під назвою rhyme (рима) (Carr, 2013: 135). В англій-

ській мові є обмеження на кількість приголосних, які можуть становити початок складу (onset), їх має бути не більше трьох, а також на кількість приголосних в кінці складу. Голосні та приголосні поєднуються між собою відповідно до фонотактичних правил мови. В англійській мові приголосні /v, ð, z, ʒ/ не можуть утворювати сполучення з іншими приголосними на початку складу, /h/ не вживається в кінці складу, а /ŋ/ на початку складу (McMahon, 2002: 106).

Питання складоподілу в англійській мові є складним і повним дискусійних моментів. Низка науковців наголошує на неможливості розробити єдину схему складоподілу в англійській мові (Jones, 1997: xiii), оскільки в багатьох випадках важко описати, чому межа складоподілу проходить саме так. В англійській мові виділяють 23 типи складів (V, VC, CVC, CV, CCVC, CCVCC, CCCVC, CCCVCC та ін.) (Kalyta, Taranenko, 2010: 168), тому повністю уніфікувати процес розділення слова на склади неможливо. Пітер Роуч підкреслює роль складу в утворенні ритму [Roach, 2009: 56] та наводить приклад, як мовці можуть показати, скільки складів у слові, відбиваючи ритм пальцями, але не завжди можуть визначити, де закінчується один склад і починається інший.

Важливим є те, що правила складоподілу залежать від фонотактичних особливостей мови. Історично короткі голосні під наголосом можуть бути лише в закритому складі, а історично довгі монофтонги, дифтонги, а також ненаголошені голосні можуть зустрічатись і в закритому, і у відкритому складах. Якщо між голосними є декілька приголосних, межа складоподілу визначається тим, чи може існувати така комбінація приголосних на початку складу, чи ні. Це правило має назву фонотактичне обмеження і пояснює, чому межа складоподілу в слові *candy* /'kæp.di/ проходить між двома приголосними, тоді як розділити слово на два склади і утворити відкритий перший склад неможливо, оскільки в такому разі буде утворено звукосполучення *nd*, яке не може вживатись на початку слова чи складу в англійській мові (Parashchuk, 2009).

Вищезазначені правила складоподілу в англійській мові не описують всі випадки поділу слова на склади. В передмові до вимовного словника *English Pronouncing Dictionary* Джона Велза (Wells, 1997) вказано, що незважаючи на ту легкість, з якою мовці, для яких англійська мова є рідною, можуть розділити слово на склади, інші мовці можуть мати з цим складнощі, відтак словник відображає складоподіл двоскладових і багатоскладових слів. Відповідно до реко-

мендацій Міжнародної фонетичної асоціації (International Phonetic Association), складоподіл у словнику позначається крапкою, наприклад *syllable* /'sɪl.ə.bəl/. Якщо наголос у слові падає не на перший склад, то знак складоподілу не ставиться, оскільки цю функцію виконує позначка наголосу, наприклад, *priority* /praɪ'ɒr.ə.ti/.

Не всі сучасні онлайн словники вміщують інформацію про складоподіл. Зокрема в Oxford Learner's Dictionary, Oxford Advanced Learner's Dictionary складоподіл не відображений, тоді як в Cambridge English Dictionary в транскрипції кожного слова, яке складається з двох складів та більше, є позначки розділу на склади, наприклад, *recommendation* /,rek.ə.men'deɪ.ʃən/. Інший авторитетний словник англійської мови, Meriam-Webster Dictionary, відображає складоподіл, але використовує для цього риску, наприклад, *recommendation* /re-kə-mən-'dā-shən/. Наведені приклади демонструють не тільки різницю у вимові слова за британською та американською вимовними нормами, а й різницю в поділі слова на склади: кількість складів однакова, проте в британському варіанті перший склад закритий, а в американському – відкритий.

Крім розділу на фонетичні склади, словник Meriam-Webster також вміщує інформацію про варіанти розділу слова на орфографічні склади, використовуючи при цьому крапки на позначення місця, де в слові на письмі можна зробити перенос. Якщо розглянути поділ слова на фонетичні склади і на орфографічні склади, можна побачити їх неспівпадіння. Наприклад, слово *recommendation* на письмі можна розділити *rec-om-men-da-tion*. Наведений приклад демонструє, наскільки відрізняється складоподіл фонетичний від орфографічного. В статті словника «How to Use Word Division Dots and Syllable Hyphens» подано роз'яснення цієї різниці. При розділі на фонетичні склади укладачі словника керувались основним фонотактичним правилом, згідно якого декілька приголосних поспіль мають розташовуватись на початку складу (onset), а не в кінці. На прикладі слова *explode* /ɪk-'splɒd/ стає зрозуміло, чому слово поділено на склади саме так. Поєднання трьох приголосних *spl* на початку складу є можливим, оскільки в англійській мові є слова, на початку яких є три такі приголосні, а саме *splash* та *splurge*. Отже, основним принципом складоподілу є фонотактичне обмеження, або принцип «максимального початку» (Maximal Onset) (Carr, 2013: 143; Roach, 2009: 61), згідно якого при наявності декількох приголосних в слові між двома голосними більш природним буде розділити слово

так, щоб декілька приголосних звуків становити його початок (onset), а не закінчення.

Принцип «максимального початку» пов'язаний з універсальною особливістю складоподілу, яка прослідковується в більшості мов світу. Структура складу CV (відкритий склад) з приголосним на початку є більш розповсюдженою в мовах світу, ніж структура закритого складу. Цьому є декілька причин. Дитина, яка починає говорити, спочатку вимовляє склади з голосною в кінці, безвідносно до того, якою є рідна мова дитини. Така сама тенденція прослідковується у випадках афазії, коли в процесі відновлення після травми пацієнти спочатку починають вимовляти відкриті склади, прикриті на початку приголосною. В тих мовах, де приголосні можуть розташовуватись як на початку, так і в кінці складу, більш звичним є їх вживання на початку складу. До того ж, приголосні в кінці складу чи слова частіше зазнають асиміляції та втрачають своє первинне звучання (Carr, 2013: 143), що можна прослідкувати на прикладі слів, де сонорний / в кінці слова зазнає вокалізації та перетворюється на голосний, як наприклад, у слові *milk*. Тоді стандартна вимова /mɪlk/ зазнає змін і слово звучить як /mɪʊk/.

До інших факторів, які впливають на складоподіл, відносять довжину голосного, наявність назагізації, тощо (Merriam Webster).

Серед факторів, які впливають на поділ слова на орфографічні склади, ключовим є морфологічний принцип, коли частина слова, яка на письмі переноситься на інший рядок, є окремою морфемою – суфіксом чи афіксом. Походження та значення слова також впливають на те, як слово можна перенести на письмі. Ілюстрацією цього прикладу є слово *poker*, яке має два різних значення в англійській мові. При одній і тій самій вимові слова і відповідно однаковому поділі на фонетичні склади /'rɒ-kər/, розділ слова на орфографічні склади різний: *poker* в значенні «кочерга» ділиться *pok-er*; у той час як *poker* в значенні «покер» (гра в карти) ділиться *po-ker*; що пояснюється походженням слова. В першому випадку слово *poker* «кочерга» походить від слова *to poke* (ворушити поліна у вогні), тоді як назва гри в карти є запозиченням французького слова *poque* (Merriam Webster).

Кожній мові властиві свої типові правила складоподілу та певний тип складу (відкритий чи закритий), якій зустрічається в більшості слів цієї мови. Таку характеристику мови можна назвати складовим стереотипом.

В англійській мові є 23 варіанти комбінацій голосного і приголосного в складі, але найбільш

розповсюджена структура – CVC – закритий склад (Kalyta, Taranenko, 2010: 169; Parashchuk, 2009), який має всі елементи – початок (onset), ядро (peak, nucleus) та кінець складу (coda), тож орієнтація на закритість складу з коротким (усіченим) голосним складає складовий стереотип англійської мови (Кочубей, 2006: 109). При вивченні англійської мови як іноземної, мовці не завжди звертають увагу на типи складів. Проведене дослідження особливостей вимовного акценту українців виявило, що однією з рис, яка створює іншомовний вимовний акцент, є невідтворення українцями ознаки усіченості вимови англійських голосних у закритому складі, що виявляється в подовженні монофтонгів і дифтонгів (Кочубей, 2006: 146). Більшість складів в українській мові є відкритими, типова структура складу в українській мові – CV (приголосний+голосний) що відрізняється від складового стереотипу англійської мови. На прикладі вимови слова *city* можна прослідкувати, як впливає складоподіл на вимову слова тими, для кого англійська мова є іноземною. Слово, яке складається з двох складів із комбінацією звуків CVCV носій української мови вимовить, розділивши слово на два відкриті склади, в той час як відповідно до складового стереотипу англійської мови перший склад є закритим /'sɪt.i/. Внаслідок цього в англійській вимові українців через збільшену кількість відкритих складів спостерігається подовження коротких приголосних, які згідно правил англійської мови мають бути усіченими.

Усвідомлення поняття складу важливе на ранніх етапах вивчення мови, коли відбувається засвоєння правил читання, які в англійській мові безпосередньо пов'язані з типом складу. Орфографічні правила англійської мови формувались внаслідок дії низки факторів, тому засвоєння учнями базових закономірностей побудови складу, звукобуквених відповідностей на початкових етапах вивчення мови є запорукою того, що учні зможуть безпомилково читати незнайомі слова, вимова яких відповідає базовим правилам. Якщо учень, який вивчає англійську мову, шляхом виконання різного роду вправ, розуміє, чому в словах *cake*, *cat*, *car*, *care* літера *a* передає різні звуки та усві-

домлює співвідношення типів складу (відкритого/ умовно відкритого з «німою» *e*, закритого складу, складу, що закінчується на *r* та складу, який закінчується на *r*+голосний) з вимовою звуків, це допоможе учню швидше оволодіти технікою читання.

Розуміння складоподілу лежить в основі ритму мови, специфіку якого неможливо пояснити, не вдаючись до поняття склад. Для того, щоб навчити учнів сегментувати слова та фрази на склади, використовують декілька методів. Окрім аналітичного методу, вчителі також застосовують метод ідентифікації та підрахування кількості голосних ("Listen" method), метод «підборіддя» ("Chin" method – учні підносять руку до підборіддя і рахують скільки разів підборіддя торкається руки при вимові голосних в центрі складу), метод плескання в долоні ("Clap" method – учні плескають в долоні, коли чують голосний звук), метод «робот говорить» ("Robot Speak" method – учні вимовляють слова повільно, наче робот, рахуючи паузи в мовленні, які маркують кінець складу) (5 ways to count syllables). Засвоївши основні правила читання та набувши базові вміння складоподілу, мовці зможуть правильно сегментувати як окремі складні слова, так і речення, що покращує не тільки артикуляційні та перцептивні навички, а й вміння розуміти усні та письмові тексти.

Висновки. Склад як мінімальна ритмічна одиниця членування звукового мовленнєвого потоку є ключовим поняттям, на яке спираються вчителі англійської мови як іноземної при поясненні англійського ритму. Розуміння особливостей складу в англійській мові необхідно як для правильної вимови окремих слів, так і для вимови речень. Незважаючи на деякі універсальні правила утворення складу в мовах світу, кожній мові властиві свої правила розділення слова на склади, тому при вивченні англійської мови слід звертати увагу на особливості формування складів, а також на способи розділу слів на склади. Починаючи з найпростіших способів визначення складів та вивчення типів складів на початкових етапах вивчення мови, на більш просунутих етапах варто вчити учнів правильній сегментації усного мовлення, що є важливим елементом вільного мовлення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Загнітко А. Сучасний лінгвістичний словник. Вінниця : ТВОРИ, 2020. 920 с.
2. Кочерган М.П. Основи зіставного мовознавства. Підручник. К. : «Академія», 2006. 424 с.
3. Кочубей В.Ю. Особливості вимовного акценту в англійському мовленні українців: фонемний та фонетичний аспекти : дис... канд. філол. наук: спец. 10.02.04. Кіровоград, 2006. 248 с.
4. Bruck M., Treiman R., Caravolas M. Role of the Syllable in the Processing of Spoken English: Evidence of the Nonword Comparison Task. *Journal of Experimental Psychology: Human Perception and Performance*. 1995, Vol. 21, No. 3. P. 469-479.

5. Cambridge English Dictionary. URL: <https://dictionary.cambridge.org> (дата звернення 23.03.2025).
6. Carr Ph. English Phonetics and Phonology. An Introduction. Second Edition. Blackwell Publishing, 2013. 382 p.
7. Crystal D. The Cambridge Encyclopedia of the English Language. Cambridge University Press, 2003. 491 p.
8. Gimson A. Ch., Cruttenden A. Gimson's Pronunciation of English. Fifth Edition. Revised by A. Cruttenden. London: Edward Arnold, 1994. 304 p
9. How to Use Word Division Dots and Syllable Hyphens. URL:
1. <https://www.merriam-webster.com/grammar/word-division-dots-and-syllable-pronunciation-hyphens> (дата звернення 20.03.2025).
10. Kalyta A.A., Taranenko L.I. A Concise Dictionary of Phonetic Terms. Тернопіль : Підручники і посібники, 2010. 256 с.
11. McMahon A. An Introduction to English Phonology. Edinburgh University press, 2002. 148 p.
12. Meriam-Webster Dictionary. URL: <https://www.merriam-webster.com/dictionary> (дата звернення 24.03.2025).
13. Oxford Learner's Dictionaries. URL: <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com> (дата звернення 24.03.2025).
14. Parashchuk V.Yu. Theory of English Phonetics. Вінниця : Нова книга, 2009. 230 с.
15. Roach P. English Phonetics and Phonology. A practical course. Cambridge University Press. Second edition, 2009. 243 p.
16. Treiman R. The Internal Structure of the Syllable. In: Carlson, G.N., Tanenhaus, M.K. (eds) Linguistic Structure in Language Processing. Studies in Theoretical Psycholinguistics, vol 7. Springer, Dordrecht, 1989. https://doi.org/10.1007/978-94-009-2729-2_2
17. Wells J. English Pronouncing Dictionary. Edited by Peter Roach and James Hartman. 15th edition, Cambridge University Press, 1997. 559 p.
18. 5 Ways to Count Syllables. URL: https://www.howmanysyllables.com/syllable_rules/howtountsyllables (дата звернення 23.03.2025).

REFERENCES

1. Zahnitko A. (2020) Suchasnyi linhvistychnyi slovnyk. [Modern linguistic dictionary]. Vinnytsia : TVORY. 920 p. [in Ukrainian].
2. Kocherhan M.P. (2006) Osnovy zistavnoho movoznavstva. [Basics of comparative linguistics]. Pidruchnyk. K.: «Akademiiia». 424 p. [in Ukrainian].
3. Kochubei V.Yu. (2006) Osoblyvosti vymovnoho aktsentu v anhliiskomu movlenni ukrainsiv: fonemnyi ta fonetychnyi aspekty : dys... kand. filol. nauk: spets. 10.02.04. [Peculiarities of Foreign Accent in the English Speech of Ukrainians: Phonemic and Phonetic Aspects. Thesis for a candidate degree in philology, speciality 10.02.04]. Kirovohrad. 248 p. [in Ukrainian].
4. Bruck M., Treiman R., Caravolas M. (1995). Role of the Syllable in the Processing of Spoken English: Evidence of the Nonword Comparison Task. *Journal of Experimental Psychology: Human Perception and Performance*. 21. 3. 469-479.
5. Cambridge English Dictionary. URL: <https://dictionary.cambridge.org>
6. Carr Ph. (2013) English Phonetics and Phonology. An Introduction. Second Edition. Blackwell Publishing. 382 p.
7. Crystal D. (2003) The Cambridge Encyclopedia of the English Language. Cambridge University Press, 491 p.
8. Gimson A. Ch., Cruttenden A. (1994) Gimson's Pronunciation of English. Fifth Edition. Revised by A. Cruttenden. London: Edward Arnold. 304 p.
9. How to Use Word Division Dots and Syllable Hyphens. URL:
19. <https://www.merriam-webster.com/grammar/word-division-dots-and-syllable-pronunciation-hyphens> (дата звернення 20.03.2025).
10. Kalyta A.A., Taranenko L.I. (2010) A Concise Dictionary of Phonetic Terms. Ternopil: Pidruchnyky i posibnyky. 256 p.
11. McMahon A. (2002) An Introduction to English Phonology . Edinburgh University press. 148 p.
12. Meriam-Webster Dictionary. URL: <https://www.merriam-webster.com/dictionary>
13. Oxford Learner's Dictionaries. URL: <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com>
14. Parashchuk V.Yu. (2009) Theory of English Phonetics. Vinnytsia : Nova knyha. 230 p.
15. Roach P. (2009) English Phonetics and Phonology. A practical course. Cambridge University Press. Second edition. 243 p.
16. Treiman R. (1989) The Internal Structure of the Syllable. In: Carlson, G.N., Tanenhaus, M.K. (eds) Linguistic Structure in Language Processing. Studies in Theoretical Psycholinguistics, vol 7. Springer, Dordrecht,. https://doi.org/10.1007/978-94-009-2729-2_2
17. Wells J. (1997) English Pronouncing Dictionary. Edited by Peter Roach and James Hartman. 15th edition, Cambridge University Press. 559 p.
18. 5 Ways to Count Syllables. URL: https://www.howmanysyllables.com/syllable_rules/howtountsyllables